

Column Annette Nobuntu Mul

Founder Ubuntu Society,
voorzitter Stichting Ubuntu Nederland.
www.ubuntusociety.nl

Iets uit het niets

‘Mamaaaaaa...’ Het was drie uur ’s nachts en mijn zoontje, toen zeven jaar oud, schreeuwde moord en brand. Verschrikt sprong ik uit bed om te kijken wat er aan de hand was. Ik deed de grote lamp in zijn slaapkamertje aan. Hij zat rechtop in bed en keek me met grote ogen aan.

‘Wat is er schat?’ Ik wreef bezorgd over zijn bezwete voorhoofd.

‘Mama, mama, als ik van de aardbol af val in het heeel, dan... dan val ik in het niets. Maar het *niets*, dat is toch ook altijd weer *iets*?’ Hij keek me paniekerig aan, met hoopvolle ogen, waarop ik alleen maar bevestigend kón antwoorden, wilde ik dat hij de rest van de nacht weer rustig ging slapen. ‘Ja schat, het niets is ook altijd weer iets...’ Maar weten, deed ik het niet.

Het leek me niet het moment, midden in de nacht op de bedrand van een zevenjarig jongetje, om de wiskundige, filosoof en diplomaat Gottfried Wilhelm Leibniz (1646-1716) aan te halen. Leibniz heeft de vraag ‘waarom is er iets in plaats van niets’ expliciet aan de orde gesteld en filosofisch behandeld. Vóór hem hebben reeksen filosofen, vanaf Plato en Aristoteles, zich eveneens met die vraag beziggehouden met als conclusie dat in het algemeen nooit iets uit niets kan ontstaan. Dat het toch is gebeurd, zagen ze als een argument voor het godsbestaan: alleen Hij (Zij?) kon *ex nihilo* een wereld hebben geschapen.

‘Het blijft een miraculeus **wonder**: het ontstaan van een **mensje**.’

Het niets is ook altijd weer iets. Mijn zoontje ging weer slapen; het gaf hem blijkbaar de houvast die hij nodig had. Zelf daarentegen lag ik nog uren wakker, naar het plafond starend. Niet de vraag of ‘het niets ook altijd weer iets is’ hield me bezig, maar dat überhaupt deze vraag mijn kind bezighield. Moest ik me zorgen maken over wat er allemaal, op zo’n jonge leeftijd, in zijn bolletje omging? Mijn kind, ons kind. Een uniek wezentje, zoals ieder kind. Zeven jaar geleden was hij er nog niet. Is hij geboren... uit het niets? Natuurlijk is hij ‘gemaakt’ uit liefde, dat wil ik zeker niet niets noemen. Maar noch een zaadcelletje noch een eikel is een mens. Het blijft een miraculeus wonder: het ontstaan van een mensje, de geboorte van een kind.

Jan Terlouw* omschrijft het zo treffend:

*De deur bleef dicht, het raam bleef dicht
Toch ineens meer liefde
Die lag gratis voor je klaar
zonder wisselgeld
als uit het niets ontstaan
door jouw eerste adem
Jij bent wat de nacht me bracht
Een wonderkind, met scheppingskracht*

Nu is het mijn zoon, inmiddels een volwassen man van zesentwintig, die me telkens weer doet verbazen vanuit het niets. Hoe hij het leven benadert vanuit zijn opvallende karakter. Wat is *nature* of *nurture*? De wetenschappers weten nog steeds niet welke component ons het sterkste vormt als mens, of dat wat ontstaat vanuit de synergie. Ik weet het ook niet, maar één ding weet ik wel zeker: ik hield van mijn kind vanaf het allereerste moment. Onvoorwaardelijk, vanuit het niets. ●

* Geboorte, uit: Gedichte gedachten.